

Zgodnie z konwencją nauczyciele w szkołach europejskich oddelegowywani są przez ich państwa członkowskie pochodzenia. Artykuł 12 ust. 4 lit. a) konwencji stanowi, że oddelegowani nauczyciele „zachowują prawa do awansu zawodowego i emerytury gwarantowane im przez postanowienia obowiązujące w ich krajach”. Mimo to wynagrodzenia nauczycieli oddelegowanych przez Zjednoczone Królestwo są „zamrażane” na okres oddelegowania. Tym samym nauczyciele oddelegowywani do szkół europejskich są pozbawieni dostępu do korzystniejszych skal płacowych (znanych pod różnymi nazwami: „płaca progowa”, „system doskonałych nauczycieli”, „nauczyciele o zaawansowanych umiejętnościach”) i innych dodatkowych świadczeń (takich jak „płatności z tytułu odpowiedzialności za uczenie i kształcenie”), a także awansu w zakresie obowiązujących skal płacowych dostępnych dla nauczycieli zatrudnionych w szkołach państwowych w Anglii i Walii.

Jest to sprzeczne z literą i celem art. 12 ust. 4 lit. a) konwencji. Ogranicza to prawa emerytalne nauczycieli, o których mowa, oraz ich perspektywy kontynuowania kariery po powrocie do Wielkiej Brytanii. Ponadto ma to negatywny wpływ na budżet unijny, na którym ciąży różnica pomiędzy niższą płacą krajową a wyrównaniem wspólnotowym dla oddelegowanych nauczycieli.

Artykuł 12 ust. 4 lit. a) konwencji i w konsekwencji art. 25 ust. 1 konwencji należy zatem interpretować i stosować w taki sposób, by zagwarantować oddelegowanym nauczycielom pełny dostęp do korzystniejszych skal płacowych, awansu w zakresie obecnie obowiązujących skal płacowych i pozostałych świadczeń.

(¹) Dz.U. L 212, 17.8.1994, s. 3.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-551/09)

(2010/C 63/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: K. Gross i M. Adam, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

1) Stwierdzenie, że Republika Austrii naruszyła swoje zobowiązania z art. 288 TFUE oraz z art. 1-3 decyzji Komisji z dnia

30 kwietnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 56/2007 (ex NN 77/2006) udzielonej przez Austrię na prywatyzację Banku Burgenland (2008/719/WE) w ten sposób, że nie podjęła wszystkich wymaganych działań w celu zwrotu pomocy.

2) Stwierdzenie, że Republika Austrii naruszyła swoje zobowiązania z art. 288 TFUE oraz z art. 4 decyzji Komisji z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 56/2007 (ex NN 77/2006) udzielonej przez Austrię na prywatyzację Banku Burgenland (2008/719/WE) w ten sposób, że w terminie nie udzieliła Komisji informacji koniecznych do obliczenia kwoty pomocy.

3) Obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji, dla Republiki Austrii upłynął termin do przekazania informacji niezbędnych do obliczenia kwoty pomocy określony w decyzji Komisji z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 56/2007 (ex NN 77/2006) przysługującej przez Austrię dla prywatyzacji Banku Burgenland (2008/719/WE).

Porozumienie w sprawie wysokości kwoty zwrotu osiągnięte przez Komisję i Republikę Austrii po upływie ww. terminu zostało odwołane przez Republikę Austrii z wyjaśnieniem, że spółka, której dotyczy żądanie zwrotu, w przypadku zobowiązania do zapłaty zamierza wycofać się z nabycia Banku Burgenland. Według informacji Republiki Austrii spowodowałoby to poważne konsekwencje dla gospodarki landu Burgenland. Zdaniem Komisji nie usprawiedliwia to jednak rezygnacji z żądanej kwoty zwrotu.

Skarga do sądu na powyższą decyzję również nie ma wpływu na zobowiązanie do jej wykonania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Tarragona (Hiszpania) w dniu 4 stycznia 2010 r. — postępowanie karne przeciwko Valentínowi Salmerónowi Sánchezowi

(Sprawa C-1/10)

(2010/C 63/53)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia provincial de Tarragona

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Oskarżony: Valentín Salmerón Sánchez

Pozostałe strony: Ministerio Fiscal i Dorotea López León

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo ofiary do bycia zrozumianą, o którym mowa jest w motywie 8 decyzji ramowej ⁽¹⁾, należy interpretować jako spoczywający na władzach państwowych odpowiedzialnych za ściganie i karanie czynów powodujących pokrzywdzenie pozytywny obowiązek umożliwienia ofierze, by wyraziła ona swą ocenę, wynik swoich przemyśleń i swoje zdanie na temat bezpośrednich skutków, jakie w jej życiu może spowodować nałożenie kar lub środków karnych na sprawcę, z którym łączy ją stosunki rodzinne lub silne więzy uczuciowe?
- 2) Czy art. 2 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że spoczywający na państwach obowiązek uznania praw i uzasadnionych interesów ofiar wymaga, by zdanie ofiar było brane pod uwagę, gdy konsekwencje karne postępowania mogą w sposób zasadniczy i bezpośredni zagrozić korzystaniu przez nie z prawa do swobodnego rozwoju osobistego oraz do życia prywatnego i rodzinnego?
- 3) Czy art. 2 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że władze państwowe nie mogą nie uwzględnić wolnej woli ofiary, gdy sprzeciwia się ona nałożeniu lub utrzymaniu zakazu zbliżania się, kiedy sprawca przemocy jest członkiem jej rodziny, a nie można stwierdzić istnienia obiektywnego ryzyka ponownego popełnienia przestępstwa, ofiara reprezentuje poziom świadomości osobistej, społecznej, kulturalnej i emocjonalnej wykluczający potencjalne podporządkowanie sprawcy, czy też przeciwnie, należy utrzymać stosowanie tego zakazu w każdym przypadku jako środka właściwego ze względu na szczególny charakter tych przestępstw?
- 4) Czy art. 8 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW, stanowiący, że każde państwo zapewnia odpowiedni poziom ochrony ofiarom należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on powszechne i przymusowe nakładanie zakazu zbliżania lub komunikowania się, jako środków karnych, we wszystkich przypadkach, w których dana osoba jest ofiarą przestępstwa popełnionego w rodzinie, ze względu na szczególny charakter tych przestępstw, czy też przeciwnie, art. 8 wymaga indywidualnego wyważenia takiej decyzji, pozwalającego ustalić dla każdego przypadku oddzielnie odpowiedni poziom ochrony z uwzględnieniem wchodzących w grę interesów?
- 5) Czy art. 10 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że pozwala on na ogólne wykluczenie mediacji w postępowaniach karnych dotyczących przestępstw popełnionych w rodzinie, ze względu na szczególny charakter tych przestępstw, czy też przeciwnie, należy

zezwoić na mediację również w tego rodzaju postępowaniach, ważąc wchodzące w grę interesy dla każdego przypadku oddzielnie?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2001/220/WSiSW z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym. Dz.U. L 82, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia (Włochy) w dniu 4 stycznia 2010 r. — Azienda Agro-Zootecnica Franchini s.a.r.l. ed Eolica di Altamura s.r.l. przeciwko Regione Puglia

(Sprawa C-2/10)

(2010/C 63/54)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Azienda Agro-Zootecnica Franchini s.a.r.l. ed Eolica di Altamura s.r.l.

Strona pozwana: Regione Puglia

Pytania prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 1226 ustawy nr 296 z dnia 27 grudnia 2006 r. w związku z art. 5 ust. 1 dekretu Ministero dell'ambiente e della tutela del territorio e del mare z dnia 17 października 2007 r. i z art. 2 ust. 6 Legge regionale della Puglia nr 31 z dnia 21 października 2008 r. w części w jakiej bezwzględnie i bez różnicowań zakazują one umieszczenia w OZW i OSO należących do sieci ekologicznej „NATURA 2000” turbin wiatrowych nieprzeznaczonych do własnego użytku zamiast przeprowadzania odnośnej oceny oddziaływania na środowisko, w ramach której analizie podlega wpływ poszczególnych projektów na obszar, na którym przedsięwzięcie ma być realizowane są zgodne z prawem wspólnotowym a w szczególności z zasadami wynikającymi z dyrektyw 2001/77/WE ⁽¹⁾ i 2009/28/WE ⁽²⁾ (z zakresu energii odnawialnych) oraz dyrektywy 79/409/WE ⁽³⁾ i 92/43/WE ⁽⁴⁾ (z zakresu ochrony ptactwa i siedlisk przyrodniczych)?

⁽¹⁾ Dz. U. L 283, s. 33.

⁽²⁾ Dz. U. L 140, s. 16.

⁽³⁾ Dz. U. L 103, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz. U. L 206, s. 7.